

Žalm 102

Hospodine, vyslyš mou modlitbu,
kéž k tobě pronikne moje volání!
Neukrývej přede mnou tvář v den soužení mého,
nakloň ke mně ucho, v den,
kdy volám, pospěš, odpověz mi!

Mé dny se v dým obracejí, mé kosti jsou rozpálené jak ohniště.
Jak zlomená bylina schne moje srdce, i svůj chléb jíst zapomínám;
od samého nařikání jsem vyzáblý na kost.
Podobám se pelikánu v poušti, jsem jak sova v rozvalinách,
probdím celé noci, jsem jak ptáče, jež na střeše osamělo.
Celé dny mě moji nepřátelé tupí, klnou mi a za potřeštěnce mě mají,
popel jím jak chleba, nápoj slzami si ředím
pro tvůj hrozný hněv a pro tvé rozlíčení; tys mě vyzvedl a srazil
Mé dny jsou jak stín, který se prodlužuje, usychám jako bylina.

Ty však, Hospodine, ty zůstáváš věčně, budeš připomínán
ve všech pokoleních. Ty povstaneš, slituješ se nad Sijónem,
je čas smilovat se nad ním, nastala ta chvíle!
Vždyť tvým služebníkům je v něm milý každý
kámen a nad jeho sutinami je přepadá lítost.
A budou se bát Hospodinova jména pronárody,
tvé slávy všichni králové země, protože Hospodin vybuduje Sijón,
ukáže se ve své slávě a k modlitbě bezmocných se skloní,
jejich modlitbami nepohrdne. Pro budoucí pokolení je to psáno,
aby lid, jenž bude stvořen, chválil Hospodina,
že pohleděl ze svých svatých výšin, že Hospodin shlédl z nebe na zem,
vyslyšel sténání vězňů, osvobodil syny smrti, aby na Sijónu vyprávěli
o Hospodinově jménu, aby v Jeruzalémě šířili jeho chválu, až
se tam shromáždí v jedno národy a království a budou sloužit Hospodinu.

Na té cestě pokořil mou sílu a moje dny zkrátil.
Pravím: Bože můj, uprostřed mých dnů mě odtud neber! z pokolení do pokolení půjdou tvá léta.
Dávno jsi založil zemi, i nebesa jsou dílo tvých rukou.
Ta zaniknou, a ty budeš trvat, všechno zvětší jako roucho, vyměníš je jako šat a vše se změní.
Ale ty jsi stále týž a bez konce jsou tvoje léta.
Budou zde přebývat synové tvých služebníků, jejich potomstvo bude před tebou stát pevně.

